

Лекція 8. Особливості відбору спортсменів у клуби НБА, ГБЛ, НФЛ, НХЛ

Мета: ознайомитися із особливостями відбору спортсменів до Національної баскетбольної асоціації, Головної бейсбольної ліги, Національної футбольної ліги, Національної хокейної ліги.

План

1. Відбір спортсменів у клуби НБА (Національна баскетбольна асоціація).
2. Відбір спортсменів у клуби ГБЛ (Головна бейсбольна ліга).
3. Відбір спортсменів у клуби НФЛ (Національна футбольна ліга).
4. Відбір спортсменів у клуби НХЛ (Національна хокейна ліга).

Ключові терміни та поняття: відбір спортсменів, Національна баскетбольна асоціація, Головна бейсбольна ліга, Національна футбольна ліга, Національна хокейна ліга.

1. Відбір спортсменів у клуби НБА (Національна баскетбольна асоціація)

Відбір спортсменів у командних ігрових видах професійного спорту Північної Америки здійснюється за системою «драфт». Проте в кожній лізі є свої особливості її функціонування.

Американський баскетбол за своєю структурою нагадує велику піраміду, основою якої є шкільний баскетбол. Центральна частина піраміди включає в себе розгалужену й добре організовану систему студентського баскетболу, а також нижчі професійні ліги; вершиною піраміди є професійні клуби НБА. Щорічний відбір спортсменів проводиться після закінчення чергового сезону в червні місяці. До участі в драфті допускаються спортсмени, яким виповнилося 18 років. Вони повинні мати відповідний рівень спортивної майстерності та подати письмову заяву в НБА не пізніше ніж за 45 діб до дня проведення драфту.

Згідно з колективним договором між профспілкою гравців і керівництвом Національної баскетбольної асоціації кожна команда має право тільки на два вибори в драфті. Всі інші гравці з драфт-списку Центрального скаутського бюро ліги отримують право на вільне працевлаштування в будь-якому клубі, що зацікавиться тим чи іншим спортсменом. Щоб звести до мінімуму помилки при відборі й більш точно оцінити потенційні можливості молодого баскетболіста, у НБА створена розгалужена система багаторічного спостереження за перспективними спортсменами. На кожного молодого гравця заводять досьє, у якому відображаються всі його сильні та слабкі сторони: як краще організувати гру з ним і проти нього, як допомогти йому закинути м'яч у кошик, як вивести його з гри тощо. Подібну інформацію збирають протягом 3-6 років поспіль.

За три тижні до чергового драфту проводяться так звані «оглядини» гравців, внесених Центральним скаутським бюро ліги до драфт-списку.

Вони можуть підвищити чи, навпаки, знизити акції баскетболіста, як це сталося, наприклад, з литовським легіонером А. Карнишовасом. Спортсмена не задрафтували в 1995 р., хоча до оглядин його рейтинг був досить високим. П'ять кращих баскетболістів драфт-рейтингу ліги звільняються від оглядин і зазвичай участі в них не беруть.

У процесі вивчення можливостей гравців перед драфтом клуби намагаються вирішити низку важливих питань, як-от:

1. Чи виправдає гравець вкладені в нього кошти?

Ця проблема дуже актуальна, оскільки клуби несуть солідні фінансові витрати навіть на гравців під номерами 5-7 у драфті (наприклад, 2 млн доларів станом на 1996-1998 рр.).

2. Чи володіє кандидат необхідним для НБА фізичними даними й рівнем підготовленості?

Високий зріст; довгі, сильні, швидкі руки й ноги; потужні плечі та торс; «м'яка» кисть; добре розвинена мускулатура – все це є важливими передумовами для успішної кар'єри баскетболіста в НБА. Більшість зірок володіють вказаними якостями. Однак трапляються й винятки: низький рівень стрибучості в суперзірки професійного баскетболу Л. Берда, відносно короткі ноги в неодноразового чемпіона НБА С. Піппена, низький зріст М. Богза (близько 158 см). Передбачити наперед, що ці спортсмени в майбутньому стануть видатними майстрами, непросто.

3. Чи зможе новачок проявити себе в НБА?

Відповідь на це питання фахівці клубів намагаються отримати під час оглядин. Гравцям дають величезні фізичні навантаження й оцінюють ступінь переносності та відновлення гравців після них, оскільки протягом сезону бракує часу на розвиток фізичних якостей і функціональних можливостей. У ході тренувань насамперед доводять до автоматизму необхідні техніко-тактичні дії.

4. Яким є духовний і внутрішній світ спортсмена?

Люди по-різному реагують на великі грошові суми на банківських рахунках і свої фотографії на обкладинках модних журналів. Щоб вивчити внутрішній світ новачка, в НБА використовують психологічний тест, який містить понад 600 питань. Окрім того, психологи проводять бесіди з кандидатами, а якщо необхідно, спілкуються з людьми з їх найближчого оточення (друзі, однокурсники, сусіди, педагоги тощо).

5. Чим вирізняється гравець з-поміж інших і чи зможе він зберегти свою індивідуальність у НБА?

У НБА команди намагаються комплектувати з яскравих індивідуальностей за принципом: кращий форвард, кращий захисник, кращий центровий, кращий диспетчер тощо. Гравець повинен мати в своєму арсеналі хоча б одну виразну якість. Такий гравець становить цінність для команди, забезпечує високу відвідуваність ігор, а отже, й високі доходи клубу.

6. Наскільки сильними є прагнення, готовність і здатність до перемоги?

Важливо правильно оцінити можливості кандидата в прагненні до перемоги з його здатністю, зціпивши зуби, переломити хід матчу у складі

іншої команди. Як швидко йому вдасться адаптуватися та досягнути зіграності в новій команді? Наприклад, Майкл Фінлі був обраний баскетбольним клубом «Фінікс» під час драфту НБА в 1995 році. До цього він виступав за команду Вісконсинського університету. Попри те що в рейтинговому списку Фінлі значився під номером 21, у «Фініксі» він добре себе проявив і став одним із кращих новачків сезону.

7. Чи подобається гравець керівництву клубу?

Поряд із застосуванням найсучасніших методик відбору майбутніх кандидатів в елітні клуби власники команд або генеральні менеджери іноді роблять свій вибір, покладаючись на інтуїцію.

У лігах і клубах функціонує розгалужена мережа скаутських служб. Спеціальні тренери-селекціонери здійснюють безперервний пошук молодих талановитих гравців у закріплених за ними регіонах, у тому числі й у інших країнах. Проте навіть добре оснащені новітніми розробками вчених і комп'ютерними програмами скаути й генеральні менеджери клубів НБА іноді припускаються помилок. Так, наприклад, з усіх гравців, обраних в першому раунді драфту 1986 р., тільки сім продовжували брати участь в іграх НБА 1996 р. Водночас із задрафтованих у першому раунді 1985 р. продовжували виступи в лізі 1996 р. 14 баскетболістів. Варто зазначити також, що задрафтовані в другому й навіть третьому раундах 1986 р. успішно виступали в лізі й наприкінці 90-х років (М. Прайо, Д. Родман, Д. Хорнасек та ін.). Професійний бейсбол, як і баскетбол, має потужну й розгалужену систему підготовки спортсменів. Найбільш значимою її ланкою є шкільний бейсбол. Уже з десяти років юні спортсмени беруть участь у змаганнях за спрощеними правилами (менші розміри ігрового поля, більш легкі битки та м'ячі). По закінченню школи кращі бейсболісти вдосконалюють свою майстерність у командах коледжів і університетів. Кращі з кращих стають гравцями клубів ГБЛ. Потрапити до основного складу команди коледжу чи університету, а тим більше професійного клубу ГБЛ, дуже престижно, проте надзвичайно складно. Добір гравців у команди коледжів, університетів і професійних клубів здійснюють кваліфіковані тренери-селекціонери. Спортсмени проходять систематичне тестування для визначення рівня фізичної підготовленості (швидкісні та швидко-силові якості, витривалість) та техніко-тактичної майстерності з урахуванням ігрових амплуа. На всіх обдарованих гравців коледжів та університетів протягом декількох років збирається детальна інформація, що аналізується при відборі кандидатів у клуби ГБЛ.

2. Відбір спортсменів у клуби ГБЛ (Головна бейсбольна ліга)

Відбір гравців у клуби ГБЛ проводиться двічі на рік (у січні та червні) за системою «драфт». Гравці, які були відібрані в січневому драфті, але з різних причин не уклали контракти із клубами, автоматично включаються в червневий драфт і можуть бути обрані іншою командою. Це дає спортсменам певні переваги, оскільки їм не обов'язково підписувати контракти після першого драфту, погоджуючись на будь-які умови. У них є шанс отримати

значно вигідніші пропозиції під час червневого драфту. Однак, не підписавши контракт, вони на довгий час втрачають свої досить високі доходи без жодних гарантій на більш вигідну угоду в майбутньому.

Рейтинговий список гравців на драфт складає ліга. Згідно зі Статутом ГБЛ у драфті можуть брати участь бейсболісти, які закінчили середню школу. Якщо випускник середньої школи не підписав контракт із професійним клубом ГБЛ до вступу в університет, то він втрачає право на працевлаштування в лізі до досягнення 21 року.

3. Відбір спортсменів у клуби НФЛ (Національна футбольна ліга)

У Національній футбольній лізі основним резервом поповнення командного складу є гравці студентських команд і Міжнародної ліги. Селекціонери клубів НФЛ збирають детальну інформацію на молодих гравців. Особлива увага звертається на зріст і вагу, рівень розвитку силових і швидко-силових якостей, бойовий дух спортсменів. На підставі інформації селекціонерів скаутського бюро складаються рейтингові списки кандидатів у клуби NFL. Відбір проводиться за системою «драфт» після закінчення фінальної серії ігор «Super Bowl» (у січні). Драфт складається з 17 раундів, тобто кожна команда отримує право обирати гравців 17 разів. Гравцям, невідібраним у 17 раундах, надається право на вільне працевлаштування в клуби ліги, які виявлять до них інтерес.

До початку 80-х років НФЛ вносила до рейтингових списків на драфт тільки футболістів-студентів, які закінчували навчання до 1 вересня поточного року, і гравців, у яких закінчився термін дії права на зарахування до студентських команд. Із 1982 р. до рейтингових списків кандидатів у НФЛ стали включати і футболістів, які ще не закінчили навчання у вишах.

4. Відбір спортсменів у клуби НХЛ (Національна хокейна ліга)

Національна хокейна ліга (станом на початок сезону 1999/2000) складалася з 22 американських і 5 канадських клубів. При більшості хокейних клубів функціонують хокейні школи, навчання в яких проводиться з 6-річного віку: «А» – 6-7-річні; «В» – 8-9-річні; «С» – 10-11-річні; «Д» – 12-13-річні і т. д.

До 1969 р. у клубах НХЛ були команди-дублери, з яких обдаровані хокеїсти після досягнення 21-річного віку переходили до елітних команд. Однак у цій ситуації складно було досягти балансу конкурентоспроможності команд ліги, оскільки у команд були різні фінансові можливості для залучення у клуби провідних молодих гравців. Це змусило керівництво НХЛ запровадити у 1963 р. відбір спортсменів за системою «драфт». До драфтового списку було включено хокеїстів, які досягли 17-річного віку й не були членами дублюючих складів команд. У 1964 р. мінімальний вік хокеїстів для участі у драфті був підвищений до 18 років.

У 1969 р. керівництво НХЛ офіційно скасувало статус команд-дублерів, дозволивши клубам обирати в драфті гравців незалежно від того, в якій команді вони виступали раніше.

Наприкінці 90-х років у північноамериканському хокеї сформувалася розгалужена система підготовки гравців, до якої увійшли: дитячо-юнацькі групи при елітних хокейних клубах; юніорські ліги; Студентська хокейна ліга; Аматорська хокейна ліга; Національна хокейна ліга, Центральна й Американська професійні хокейні ліги. Очолило цю систему НХЛ. Селекціонери скрупульозно збирають інформацію про молодих гравців з метою відбору найбільш талановитих із них у свої клуби. Активно працюють і міжнародні скаути, які збирають інформацію переважно про європейських хокеїстів.

Керівництво НХЛ протягом тривалого часу проводило «грабіжницьку» політику стосовно національних федерацій хокею європейських країн. Клуби НХЛ переманювали талановитих хокеїстів без жодної компенсації національним федераціям. Тільки в 1990 р. завдяки втручання Міжнародної федерації хокею між НХЛ і Федерацією хокею Швеції був напрацьований механізм переходу шведських гравців команди НХЛ. У 1992-1993 рр. це питання було узгоджене з Національними федераціями хокею Росії, Чехії та Словаччини. Завдяки співпраці Міжнародної хокейної ліги з НХЛ перехід хокеїста у НХЛ став можливий тільки після узгодження з національною федерацією відповідної країни.

Наприкінці 90-х років до драфтових списків НХЛ включали гравців 18-20-річного віку, однак така практика стосувалася лише північноамериканських хокеїстів (США, Канада). Для хокеїстів інших країн діяло вікове обмеження – не менше ніж 18 років. Драфт проводиться у червні та складається з 9 раундів (замість 12). Однак він може закінчитися швидше, якщо представники клубів за це проголосують. Так, у 1997 р. відбулося лише 4 раунди. Гравці, не відібрані в раундах, отримали право на вільне працевлаштування в клубах ліги.

Процедура драфту триває один день, проте напередодні її проведення ажіотаж досягає справжнього апогею. Для агентів кандидатів на працевлаштування в клубах НХЛ цей день є надзвичайно відповідальним. Їм необхідно відвідати імprovізовані офіси клубів (де проводиться драфт), які виявляють інтерес до їх підопічних. Під час бесід із гравцями напередодні драфту представники команд звертають увагу на найдрібніші деталі: наскільки відверто спортсмен відповідає на питання, на його манеру триматися, говорити тощо. Іноді за день до драфту рейтинг гравця може суттєво зрости, так само як і знизитися. Фахівці стверджували, що саме внаслідок не дуже вдаливих відповідей на питання в 1996 р. російський легіонер О. Волчков був задрафтований не під другим, як пророкували, а під четвертим номером. Звісно, чим вищий рейтинг гравця, тим більша ймовірність укладання вигідного контракту.

Важливим заходом, який традиційно проводиться за добу до драфту, є представлення провідних молодих гравців публіці. Це грандіозне шоу з музичним супроводом та участю популярних естрадних виконавців, що супроводжується дотепними коментарями відомих хокеїстів. Потім

відбувається журналістське інтерв'ювання. Отже, «розкрутка» майбутніх зірок і суперзірок розпочинається вже напередодні драфту.

Північноамериканські хокеїсти, обрані в драфті, протягом двох років закріплюються за клубами, які їх задрафтували. Якщо за цей час клуби не підпишуть з ними контракти, то вони знову отримують право на участь у драфті. Хокеїсти з інших країн закріплюються за клубами до підписання з ними контракту чи передачі права на цих гравців іншим клубам.

Незважаючи на розгалужену скаутську службу та скрупульозну роботу тренерів-селекціонерів, уникнути помилок при відборі не вдається. Нерідко гравці, задрафтовані під високими номерами, не виправдовують надій, а гравці з низьким рейтингом незабаром голосно заявляють про себе. Наприклад, такі суперзірки ліги, як П. Бурі, Б. Халл, Т. Флері, Д. Гашек, не входили навіть до першої сотні претендентів, а на А. Оутса, Д. Сіссареллі, Д. Малена і Е. Белфора скаути свого часу навіть не звернули уваги.

Зазвичай менеджери дуже цінують можливість обрати молодого гравця у першому раунді драфту. Сьогодні ж, на думку фахівців і функціонерів НХЛ, драфт з участю 18-річних хокеїстів – справа абсолютно ненадійна, оскільки ніхто з упевненістю не може сказати, чи стане 18-річний гравець у майбутньому «зіркою» або хоча б надійним гравцем. Тому в НХЛ поширена практика продажу своєї черги в драфті. Так, клуб «Лос-Анджелес Кінгс», купуючи в команди м. Едмонтон У. Гретцкі за 15 млн доларів, віддав за нього свого кандидата першого раунду 1988 р. М. Джелінаса і трьох майбутніх кандидатів першого раунду набору 1989-1991 рр.

При збільшенні кількості команд НХЛ діє спеціальний драфт розширення, на який команди не можуть виставляти молодих хокеїстів, які грали в НХЛ менше 2-х років. Наприклад, у сезоні 1998/1999 у НХЛ була створена нова команда «Нешвілл Предаторс». Згідно зі Статутом НХЛ новий клуб має право прийняти по одному гравцю з кожної з 26 команд-старожилів. Своєю чергою кожен клуб може захистити від переходу до нової команди одного воротаря, п'ятьох захисників, дев'ятьох форвардів і ще одного польового гравця або двох воротарів, трьох захисників, сімох нападників і ще одного польового гравця.

Отже, провідні професійні ліги в командних ігрових видах спорту здійснюють відбір новачків за системою «драфт». Однак між ними є істотні відмінності в його організації та проведенні. Вони стосуються кількості драфтів протягом року, кількості раундів драфту, особливостей застосування системи «драфт» стосовно північноамериканських спортсменів і спортсменів з інших регіонів.

У розглянутих лігах функціонують центральні скаутські бюро та скаутські служби клубів, які ведуть активний пошук молодих талановитих гравців. Тренери-селекціонери забезпечені новітніми науковими розробками щодо методики відбору спортсменів, однак уникнути помилок вдається не завжди.

? Питання для самоконтролю

1. Охарактеризуйте особливості відбору спортсменів у клуби Національної баскетбольної асоціації.
2. Охарактеризуйте особливості відбору спортсменів у клуби Головної бейсбольної ліги.
3. Охарактеризуйте особливості відбору спортсменів у клуби Національної футбольної ліги.
4. Охарактеризуйте особливості відбору спортсменів у клуби Національної хокейної ліги.

Тести

1. У якому році було відкрито перший центр для атлетичних тренувань, який називався «New York Athletic Club»?
 - а) у 1886 р.;
 - б) у 1896 р.;
 - в) у 1876 р.
2. У якому році було засновано Міжнародну федерацію футбольних асоціацій?
 - а) у 1994 р.;
 - б) у 1904 р.;
 - в) у 1924 р.
3. У якому році було засновано Всесвітню баскетбольну асоціацію?
 - а) у 1968 р.;
 - б) у 1978 р.;
 - в) у 1988 р.
4. У якому виді спорту функціонують декілька міжнародних організацій, які проводять змагання за своїми версіями?
 - а) у футболі;
 - б) у плаванні;
 - в) у боксі.
5. Чи є Міжнародна організація, яка охоплює всі професійні види спорту?
 - а) так;
 - б) ні.
6. Укажіть підходи до розвитку професійного спорту:
 - а) американський;
 - б) спортивно-комерційний і комерційно-спортивний;
 - в) європейський.
7. Який документ у професійному спорті регулює взаємовідносини команди та спортсмена, а також визначає їх права й обов'язки?
 - а) контракт;
 - б) заява;
 - в) протокол.
8. Укажіть чинники, які впливають на відвідування змагань:

- а) кількість населення, розмір стадіону, «політичний клімат» країни, рівень освіти населення, рівень розвитку професійного спорту;
- б) наявність у командах зірок і суперзірок, зручність і комфортність місць на спортивних аренах, додаткові послуги;
- в) кількість і демографічний склад населення, популярність виду спорту, рівень доходів населення та вартість квитків, наявність у командах зірок і суперзірок, зручність і комфортність місць на спортивних аренах, додаткові послуги.

9. *Що зумовлює суттєве зростання цін на спортивні змагання?*

- а) підвищення вимог до умов проведення спортивних змагань (бази, інвентар);
- б) підвищення видовищності й розширення програми змагань;
- в) підвищення вимог до організаційного, суддівського, лікарського та інформаційного забезпечення.